

have ladet sig, om jeg saa maa sige, forlede af selve Navnet til at tro, at der virkelig i nogen Maade var tilsigtet en saakaldt Centralisering. Men om dette vil jeg da sige, at saa har den højtærede Statsminister fuldstændig Ret: skal man have Centralisering, skal man ogsaa have Centralisering; saa maa det være saaledes, at en hvilken som helst Bank, en hvilken som helst Vekselerer, en hvilken som helst Bankier maa sælge og købe gennem Valutacentralen. Dette er hverken det ene eller det andet, dette er som at sætte sig mellem to Stole.

Det har overrasket mig, og det har overrasket mig paa Grund af den store Tillid, jeg har til i hvert Fald de tvende Mænd, som jeg nøje personlig kender indenfor Valutacentralen, Nationalbankdirektør Green og Grosserer Colding, to Mænd, om hvis Retsind jeg ikke nærer den fjerneste Tvivl; men nogen heldig Haand tør man ikke sige at de har haft. Med største Forbavselse har man i Finansverdenen set, hvorledes blomstrende Valutaforretninger er blevet tilintetgjort, og visse andre Foretagender, som overhovedet slet ikke drev Valutahandel eller kun var lige begyndt at drive den, blev „hævet til Ærens Top“. Det er ikke muligt for almindelige dødelige at faa Øje paa en ledende Linie, endsige paa den berømte røde Traad. For os ser det ud, som om de høje Herrer skaltede og valtede efter eget Fromme — jeg siger: høje Herrer, thi Valutaraadet forekommer som en Lykkens Gudinde, der leger med Guldtærning, smiler til den ene, er barsk mod den anden, berører den ene fuldstændig sin Gunst og nedstyrter den frække i Blendighed og derpaa kaster alle sine rige Gaver i en uværdigs Skød. Nu synes jeg ikke, det var nogen Skade til, om der var lidt mindre Ophøjethed og lidt mere Ret og Rimelighed i dette dog saa jordiske Forhold. Det har med Føje, synes det mig, undret adskillige at se, hvorledes man har nægtet Banker som Frederiksberg Bank, som Kolding Folkebank, som forskellige sønderjydske Banker helt eller delvis at drive Valutaforretning, og der er jo i Folketinget fremdraget Eksempler eller givet Oplysninger, som oven i Købet synes at tyde paa, at en stor københavnsk Bank — der jo maa være glad til for at have faaet dette Privilegium — synes at misbruge det til at fiske en mindre Banks Kunder. Selv om dette Lovforslag ikke skulde blive gennemført og altsaa den Udvidelse af Valutaraadet, som var tilsigtet, ikke komme til at ske, nærer

jeg det Haab, at den højtærede Minister vil, om jeg saa maa sige, samtale med Valutaraadet paa ny om disse Forhold; et venligt Ord fra Ministre kan jo af og til have en velgørende Indflydelse.

Jeg vil ogsaa ønske, at den højtærede Stats- og Erhvervsminister vil have en heldig Haand som kongelig Bankkommissær overfor Nationalbanken. Hidtil har denne Post ikke haft nogen videre Betydning. I gamle Dage da skred Bankkommissæren ofte ind, men i en lang Aarrække har denne Post ikke haft den fjerneste Betydning. Det har været en Mannequin; nu kunde jeg ønske, at det blev en „Master of the Mint“, en Mester i Pengevæsenet. Thi det lader sig ikke nægte, at alt, hvad vi her udpønker — og forhaabentlig ogsaa bliver enige om — i valutagavnlig Retning, hjælper ikke det fjerneste, saa længe man ikke fra Nationalbankens Side slaar ind paa en helt anden Politik. Der er i saa Henseende ingen Anledning for det ærede 3die Medlem for 4de Kreds (Madsen-Mygdal) til at rose Nationalbanken. Vi staar vedblivende, som Oplysninger om Seddelmængden fra de senere Tider noksom viser, overfor klare og tydelige Inflationstilbøjeligheder, og der foreligger intet om, at Nationalbanken skulde have bebudet eller være beredt til at føre en saadan Politik, som vilde være i Overensstemmelse med dens Traditioner, med dens Formaal, med dens Historie, nemlig Aar for Aar systematisk at anvende sit Overskud til Seddelmængdens Nedbringelse. Vi kan her i Rigsdagen gøre os saa megen Umage som muligt for at tømme Inflationens Horn; det nytter alt sammen ikke noget, naar Nationalbanken lader det, ligesom Thors Horn, ligge med Spidsen ude i Havet, i Inflationens Hav.

Veistrup: Maa jeg begynde med at sige, at jeg deler den Opfattelse, som kom til Orde fra det ærede Medlem, der sidst havde Ordet, at det er et almindeligt Ønske her i Rigsdagen saavel som ude i Befolkningen, at denne Rigsdagssamling ikke skal være Sommeren ud, men at vi saa hurtigt som muligt kunde blive færdige med de Ting, som nu en Gang Sommersamlingen paabyder os at beskæftige os med.

Jeg gør opmærksom paa, hvad der maa ske i og for sig er overflødigt, at det Lovforslag, som vi i Øjeblikket behandler, drejer sig om en Udvidelse af den Valutacentral, som blev oprettet i Henhold til Loven af 29. Marts 1924. Jeg ser to Formaal som de fremtrædende ved denne Udvidelse. Det første